

מה נשתנה

המילחמה הזאת

מכז המילחמות?

אחד הסופרים האהודים ביותר בעולם ובישראל, ג'ון להקארה, בעל סיפורי-הריגול המצויינים (ה' איש שחזר מן הכפור), שהיה בישראל כאשר פרצה המילחמה. הוא חזר לבוסטון וכתב בעיתון המקומי החשוב ביותר: "ישראלים רבים מדי, הסובלים מקלאוסטר" סוביה, שיכנעו את עצמם כי כל גבר, אשה וילד פלסטיניים הוא מעצם מהותו מטרה צבאית, וכי ישראל לא תהיה בטוחה אלא אחרי שכולם יהוסלו."

אנתוני לואיס, עיתונאי אמריקאי-יהודי בכיר ומכובד ביותר, כתב: "מחיר המיבצע מחליא". הוא לא שכח להוסיף כי סגירת הזירה לפני עיתונאים באה למנוע את גילוי האמת הנוראה. השניים ביטאו הרגשה כלל-עורמית, שמעולם לא היה כמותה.

ישראל עוררה בעבר התנגדות, דיבריקטורג וג'ניו. אך מעולם לא עוררה סלידה כללית, כפי שהיא מעוררת עתה.

תהום פנימית. בעיני העורמם, מדינת-ישראל אחרי מיבצע זה, לא שוב אינה מה שהייתה לפני. מה נשתנה המילחמה הזאת מכל המילחמות הקודמות של ישראל?

בכל המילחמות הקודמות נטו רבים בעולם להצדיק את ישראל ולהגן על מעשיה. במילחמה הזאת נראית ישראל כמכונה צבאית אכזרית ודורסת, המשמידה את כל הנקמה בדרכה. בלי אבחנה. מיל-כד היהודים הממוסדים והפולריטיקאים הציניים, אין לה מגינים.

בכל המילחמות הקודמות, תמך הציבור הישראלי כולו, מילבד קרמקטן של מתנגדים, במילחמה ובמניעה. הפעם יש חלק גדול בציבור, וגם בקרב הכוח הלוחם, המסתייג ממטרות המילחמה וה' כופר בעצם נחיצותה. כאשר יתפור העשן ותיוודע מלוא האמת על המילחמה, עשוי להתגלות כי מחצית הציבור, ואף יותר מזה, מתנגדים לה.

בכל המילחמות הקודמות, היה סיוע ברור למילחמה. בעיקבותיה בא הסדר כלשהו. יתכן מאוד כי מילחמה זו לא תסתיים כלל, וכי ישראל תמצא את עצמה במוקד של צרות מדיניות וצבאיות בלתי-פוסקות.

בכל המילחמות הקודמות סבר הציבור כי בראשו עומדת ממשלה אחראית ושקולה. הפעם עומד בראשה אריאל שרון.

המילחמה

גאון ונדיב ואכזח

הניצחון האמיתי חמק

מאריאל שרון. עכשיו

הוא לוחם כדי

להשיגו: כביירות.

"בדם וביזע / יוקם לנו גזע / גאון ונדיב ואכזר / שר זאב ז'בו"ר / שינסקי, בהגדירו את האדם האידיאלי, בעל ההגדרה. "עקשן לבלתי-חית ביום של תבור, סה, נדיב ורחב-לב ביום של ניצחון", כך הגדיר וינסטון צ'רצ'יל את האידיאל שלו. שניהם לא חשבו על אריאל שרון.

שטח אמין. שרון הוא אדם גאון ואין ספק שהוא אדם אכזר. מאז ניצח על הטבח בכפר קיביא,

ב-1953, הוא נחשב כחייל האכזרי ביותר של צה"ל.

אבל אריאל שרון אינו אדם נדיב, גם לא ביום הניצחון.

השבוע עמד בכיירות המיורחית והשקיף ממרומי ניצחונו על הרעולם. לא היתה בפיו מילה אחת של צער על הרג האלפים וסבל מאות אלפי הפליטים החפים-מפשע. גם לא היתה בפיו מילה אחת של הערכה ללוחמת האויב. מובן מאליו שלא היתה בפיו אף מילה אחת על שלום עם הפלסטינים הר' מוכים.

כאשר ניסה כתב להציל מפיו מילה אחת של הבעת-כבוד על צורת-העמידה של אנשי-אש"ף, שלחמו נגד עוצמתו המקובצת של צה"ל במשך 12 ימים ויללות (ראה יומן אישי), סירב שרון לר' מר מה שאמרו רבים מן החיילים בשדה-הקרב. הוא תירץ את אורכ' המיבצע — ובעקפינו גם את ריבוי הקורבנות של צה"ל — בקושי השטח.

אם כן, יש ללבנון שטח אמין מאוד, עקשני מאוד, היודע להילחם עם עד גריגריה-העפר האחרון.

אריק מתוסכל. האמת היא שאריאל שרון היה מתוסכל.

הוא אמר כי היעד "לא הושג במלואו", מכיוון שביירות המערבית טרם נכבשה. היתה זאת הוד' אה גלויה בכך כי היעד שהועמד לעיני החיילים, כאשר נדרשו לר' רץ את נפשם במיבצע זה, היה כוונת מלכתחילה. או דובר על "סיהור" 40 קילומטרים". עתה נאר' מר כי היעד לא הושג מפני ש"צה"ל הגיע רק לביירות המזרחית, אך לא לרובעים המערביים. כל מי שהכיר את דרך-החמש' בה של שרון ידע כי אכן היעד שעמד לפניו לא הושג. המיבצע לא יגיע אל יעדו אלא אחרי כי' בוש בכיירות המערבית כולה וחסיר' להם הפיסי של מנהיגי אש"ף ולר' חמיו.

הנה, דווקא כאשר יעד זה נראה כאילו הוא בהשגת-ידי, הוא חמק ממנו.

דם והרס. היו לכך שתי סיבות: צבאית ומדינית.

במחינה צבאית, קשה מאוד לכ' בוש את עיר-הבירה מבלי שחתי' פוץ "סטלינגראד פלסטינית", כי דבריו של יאסר ערפאת, לוחמי אש"ף בעיר ילחמו עד האיש הר' אחרון, מפני שידעו כי אין להם שום ברירה. אין להם דרך לגסי' גה. מעטים יאמינו לדבריו של שרון, שלא יאונה רע" למי ש' יניח את גישקו. בקרב הלוחמים בעיר, המוראל — כנראה — גבה.

"אצלי כולם שווים!"

כבוש עיר בתנאים כאלה יעלה במחיר יקר. אין הציבור מוכן עוד לסבול אבידות בשיעור של מאות הרגים להשגת יעד זה. ואריאל שרון יודע זאת. אין הוא יכול להסתכן בכך.

כדי לחסוך בחיי-חיילים אפשר להרוס את העיר, בית אחרי בית, כפי שנעשה בשכונות רבות של צידון, צור וראש-ידיה. אולם קשה להאמין כי דעת-הקהל הבינלאומי מית תעמוד הפעם מן הצד. כאשר נהרסת אחת הערים החשובות בי' עולם, תהיה התערבות מאסיבית להפסקת המיבצע.

יש עוד בעיה שלישית: מנחם בגין. נראה כי בגין חש בארצות-הברית בנוק הנורא שנגרם לישר' אל בעולם בעיקבות מילחמה זו (ראה לעיל). הוא הנתון לחץ אמריקאי כבד, ומונע משרון לבצע את זממו.

ואילו האמריקאים משחקים מישחק משל עצמם — הם רוצים לנצל את ההזדמנות כדי להגיע

אל תוך הביצה

הנוצרים שמחים לקראת

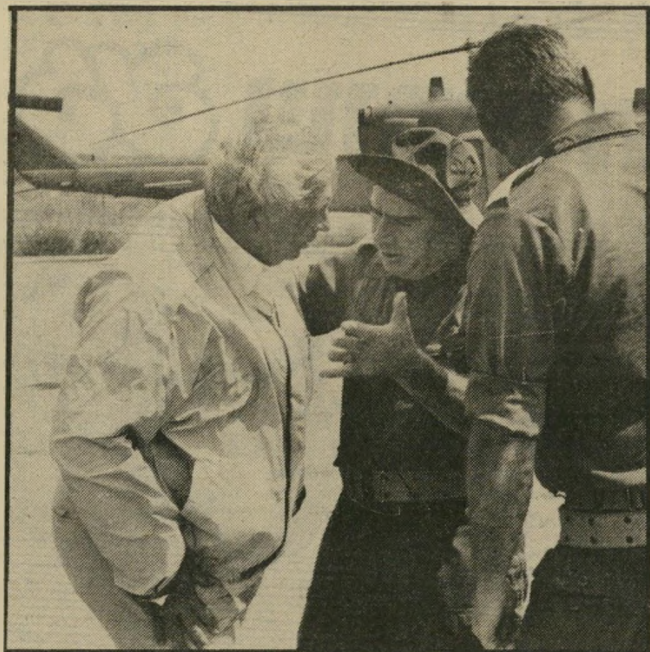
צה"ל. לכמה זמן?

כובשים רבים בהיסטוריה למדו מנסיונם כי קל יותר לכבוש ארץ מאשר להחזיק בה או לצאת ממנה. השבוע כבר היה ברור כי נסיון זה יהיה עתה מנת-חלקה של ישראל בלבנון.

משימתה השינאה. הכתבים הישראליים העלו על נס את הר' שימחה הגלויה, שבה התקבלו חייו לי צה"ל עליידי רבים מן הלב' נונים, ובעיקר הנוצרים, אך גם השעים והדרוזים.

לא היה להם ספק כי צה"ל מת' קבל ככוח משחרר, וכי הציבור שונא את הסורים והפלסטינים.

היתה זאת התרשמות נכונה — אך היא התפרשה בצורה מוטעית. הלבנונים עייפים אחרי שבע שנים רצופות של מילחמת-אזר' חים, שבה היתה יד כל בכל. רבים מהם מוכנים, בשעה זו, לקבל פני כל כובש, יהיה אשר יהיה, אשר ישים קץ למילחמה זו. ביגלל אותה הסיבה הם קיבלו בשימחה רבה את הצבא הסורי, שפלש לארץ לפני שש שנים — גם הוא במטרה להשכיח שלום ולחסל את אש"ף. אויפוריה זו חלפה חיש-מהרה. הסורים הפכו מטרה לשינאה

אריאל שרון והרמטכ"ל

מי יצנור אותו

כללית. כך יקרה, בלי כל ספק, לי צה"ל, אם יישאר בלבנון יותר מ' כמה שבועות.

כולם נגד כולם. אך לצאת משם? זה נשמע כדבר קל, אך זה קשה מאוד.

בלבנון מתרצצות עשרות מיפ' לגות, המולות גדולות, עדות דת' יות וכוחות מזויינים. לכל אחד מהם מסורת ארוכה, לפעמים של מאות בשנים. המאבק הפנימי הר' לבנוני קיים מזה עשרות, מאות ואולי אלפי שנים, מאז התקוטטו הערים הפיניקיות — צידון, צור, בארות (ביירות) בינן לבין עצמן. מנהיגי הפלגים האלה הם אי' שים ותיקים מאוד, משושפפים מאוד, וכל אחד מהם עולה במי' דת-התייחסות שלו לאין שיעור על איש-כוח פשטני כמו אריאל שרון (ראה לעיל). כל אחד מהם מנסה עתה לנצל את נוכחות צה"ל למען המטרות האנוכיות שלו עצמו, ולש' כך הוא מוכן להתחנף לכל ישראל' לי, להשפיע עליו מכל טוב. אך יחסו יכול להשתנות מחר בבוקר. מילחמת-האזרחים הלבנונית לא היתה פורצת מלכתחילה אלמלא החליט קומץ של עשירים מאר' ניים, המייצגים מיעוט במדינה, לשמור בכל מחיר על זכויות-היתר שלהם, ולמנוע זכויות מן הפלגים והערות האחרים. גם רא' שי המאורנים עצמם לחמו איש בי' רעהו, כאשר סוליימאן פראנג'יה דוגל בסורים, כמיל שמעון קורא לישראלים ומישפחת ג'מיל מנסה לחסל את שניהם בכוח הנשק. ערמונים מן האש. גם בי' רגע זה רחוקים המאורנים מלה' יות מאוחדים. פיאר ג'מיל הקן יודע כי אין תקומה ללבנון אם לא יהיו לה גבולות פתוחים עם העולם הערבי כולו. כמרכז בנקאי ומיסורי, כל קיומה של ביירות הוא על יחסיה עם הארצות הער' ביות. אין לו כל חשק להיכנס לגטו הישראלי.

לעומת זאת, בנו בשיר הוא שי' כור ניצחון, והוא רוצה לנצל את הכוח הישראלי כדי להיות לשליט להראות בגלוי כקויולוג. הושב על כידונים ישראלים, הוא רוצה להיבחר בבחירות לגיטימיות, בי' הסכמת העדות האחרות. לכן אינו ממהר להלחם את מילחמת אר' אל שרון ולהוציא את ערמוניו מן האש של ביירות המערבית. הוא מקווה כי שרון הוא שיוציא מן האש את הערמונים של מישפחת ג'מיל.

ואליד ג'נבלאט, הנושא שם מפואר הידוע בהיסטוריה הלבנוני' גית מזה 500 שנה, הוא איש-כבוד, ואין הוא חולם על מסירת המדי' נה בידי הדיקטטורה המזויינת של כשיר ושות'. בחסות ישראל, הוא התייחס בבנו גלוי לשימעון פרס, עמיתו באינטרנאציונאל הר' סוציאליסטי, שבא אליו בשליחו' תו של אריאל שרון. גם שרון אינו מפחיד אותו. כמוהו נהגה גם מנ' היג השיעים, עדה גדולה שבילע' דיה לא יוכל בשיר ג'מיל להקים שילטון בעל חזות לגיטימית.

יצעצוע חדש. בין כל אלה מסתובב אריאל שרון, כחייל בר' בארי במיסדרונות רומא. נדמה לו שהוא שולט בעניינים, ומארחיו הכבושים אכן משתדלים להעניק לו הרגשה זאת. אך ברגע זה לא ברור כלל מי כבש את מי.

ואילו כתבת לה'מונד בכיירות כתבה על חיילי צה"ל בעיר, תחת הכותרת, "תיירים בעלי תת-מילק' עים": "הם דומים לילדים שמצאו צעצוע חדש!"

השבוע פנו שני מאורנים חשו' בים ביותר — ראש, הגוש המא' רוני' ריימונד אדה ובנו של כמיל שימעון — ממקום מושבם בפאייס אל אחיהם בלבנון בקריאה שלא לשתף פעולה עם ישראל ולא לה' יות לקויולוגים. "העתיד חשוב מן ההווה", הם הזהירו, בהתכוונם לגורל הצפוי למאורנים כאשר ית' הפך הגלגל בדור זה או בדור הבא.